

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **SYGNUM s.r.o.**, IČO: 26889641
sídlem Moravní 1636, 765 02 Otrokovice
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Šimoníkem
sídlem Zarámí 4432, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Zlín Net, a.s.** IČO: 25313428
sídlem Nad Stráněmi 5656, 760 05 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2024, č. j. KUZL 63298/2024, sp. zn. KUSP 55258/2024 ÚP-S,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 1. 2024, č. j. MMZL 007358/2024. Tímto územním rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení: i) podle ust. § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném do 31. 12. 2023 (dále jen "stavební zákon") a ust. § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) rozhodl o umístění stavby "*SEK - propoj Mysločovice - Hostišová*" na pozemcích parc. č. 88/3, 98/8, 98/11, 98/12, 350, 351 v katastrálním území Hostišová, st. p. 104, 124, parc. č. 39/6, 45/1, 45/7, 45/8, 50/3, 145/8, 145/29, 245/1, 272/8, 356, 357/1, 357/4, 363/3, 363/4, 363/37, 363/47, 363/48, 363/65, 363/67, 363/69, 363/82, 363/87, 363/121, 363/134, 363/139, 363/141, 363/142, 363/143, 363/144, 363/145, 363/146, 363/147, 366/1, 366/4, 366/6, 367/2, 367/3, 377/2, 379/1, 428/3, 429, 438/1, 445/1, 446/1, 455/2, 499, 518, 570, 585/1 v katastrálním území Mysločovice a parc. č. 693 v katastrálním území Racková (dále jen "předmětná stavba"); ii) stanovil podmínky pro umístění stavby a iii) stanovil podmínky pro provedení stavby. Co do charakteru stavby, jedná se o liniovou síť elektronických komunikací společnosti Zlín Net, a.s.; stavba má být užívána jako technická infrastruktura, síť elektronických komunikací, která plní účel zavedení vysokorychlostní sítě internetu pomocí optického vlákna uživatelům bytových a rodinných domů obce Mysločovice za využití sítě NGA a provozování sítě elektronických komunikací.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Včas podanou žalobou [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 306 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „nový stavební zákon“)]; splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.
3. Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 693, kat. ú. Racková (zapsáno na LV č. 706). Na pozemku se nachází účelová komunikace ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, která slouží pro obsluhu rozsáhlých lesních pozemků, které se nachází rovněž ve vlastnictví žalobce, a to například lesních pozemků parc. č. 557, 574/1, 578, 560/1 v kat. ú. Racková. Žalobce setrvale namítá, že umístěním (a následnou realizací) předmětné stavby dojde k poškození uvedené komunikace a hrozí vážné poškození stavby v důsledku pohybu těžké lesní techniky při těžbě dřeva a obhospodařování lesních pozemků. Kmeny stromů a těžká technika mohou rozrývat nepevněnou komunikaci a může dojít ke kontaktu s vedením optické sítě.
4. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, zejména pak s námitkou nevhodnosti umístění stavby kvůli omezení vlastnického práva žalobce a také procesně nijak nezohlednil částečné zpětvzetí žádosti ze strany stavebníka. Žalobce dále namítá procesní pochybení stavebního úřadu, který rozhodl o umístění předmětné stavby, aniž by došlo ke splnění podmínek § 90 stavebního zákona pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad dostatečně neposoudil, zda byly splněny všechny podmínky pro umístění stavby. Součástí odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je pouze stručný popis průběhu řízení a výčet účastníků řízení. Rozhodnutí nesplňuje ani požadavky vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31.12.2023. Nelze z něj vůbec zjistit, jaký byl zjištěn skutkový stav a jak na tento zjištěný skutkový stav byla aplikována příslušná ustanovení právních předpisů. Dále žalobce namítá, že územní rozhodnutí stavebního úřadu zcela postrádá zákonné obsahové

náležitosti ve smyslu § 92 odst. 5 stavebního zákona ve spojení s § 9 vyhlášky č. 503/2009 Sb.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že k realizaci stavby může dojít až poté, co stavebník získá soukromoprávní souhlas vlastníků nemovitostí, na kterých má být stavba realizována. Tento souhlas lze získat buď dohodou, nebo v režimu vyvlastňovacího řízení dle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“). K námitce žalobce ohledně omezení jeho vlastnického práva žalovaný uvedl, že do podoby takové soukromoprávní dohody nemůže stavební úřad zasahovat. Nadto stavebník avizoval, že v takovém případě uvažuje o změně trasy vedení optického kabelu, nejednalo se však o žalobcem uváděné částečné zpětvzetí žádosti. Žalovaný tak má za to, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a dokumentace k územnímu řízení je úplná a přehledná a taktéž splňuje všechny zákonné náležitosti, navrhuje proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného nadále setrvává na žalobních bodech, že součástí odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nejsou žádné přezkoumatelné závěry stran toho, zda byly splněny podmínky § 90 stavebního zákona, stejně tak že dokumentace pro vydání územního rozhodnutí nemá obsahové náležitosti dle vyhlášky č. 499/2006 Sb.

IV. Ústní jednání konané dne 17. 3. 2026

7. Žalobce v rámci ústního setrval na svých námitkách již dříve písemně uplatněných v žalobě. Stejně tak žalovaný setrval na své argumentaci a nadále má žalobu za nedůvodnou. žádné důkazní návrhy vzneseny nebyly.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
10. Žalobce nepřezkoumatelnost shledává v tom, že žalovaný nereagoval na některé jeho odvolací námitky, kupříkladu námitku nevhodnosti umístění stavby kvůli omezení vlastnického práva žalobce (poškození cesty).

11. S touto námitkou se nicméně krajský soud neztotožňuje. Jak žalovaný správně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, územní řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, která vyjadřuje určité limity pro možnost uplatňování námitek v průběhu řízení. Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona musí být závazná stanoviska dotčených orgánů a námitky účastníků řízení uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží. Jestliže dojde k upuštění od ústního jednání, musí být závazná stanoviska dotčených orgánů podle § 4 odst. 4 a námitky účastníků řízení uplatněny ve stanovené lhůtě; jinak se k nim nepřihlíží. Z pohledu účastníků řízení je proto nutné vznášet námitky včas, po marném uplatnění lhůty k jejich uplatnění nedává zákon správnímu orgánu možnost k takovým námitkám přihlédnout.
12. Judikatura správních soudů dovodila, že tento princip zůstává v řízení o umístění stavby a v řízení o stavební povolení aplikovatelný i na řízení odvolací. Vrchní soud v Praze rozsudkem dne 2. 7. 2002, č. j. 5 A 156/2000-25 (in: Soudní judikatura ve věcech správních, svazek 4, ročník 2002, str. 272) rozhodl, že *„právo na odvolání, zaručené účastníku řízení v § 53 správního řádu, je v územním řízení omezeno zásadou koncentrace řízení. Proto námitky k umístění navržené stavby neuplatněné včas, není možno účinně uplatnit v odvolání. To však neplatí, byla-li nesprávným postupem stavebního úřadu omezena práva účastníka.“* Stejně tak v judikатурní praxi Nejvyššího správního soudu byl tento názor stvrzen v rozsudku ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, kde bylo omezení námitek v odvolacím řízení vyloženo právě ve vztahu k zásadě koncentrace řízení, a to tak, že *„v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu“*. Důsledek koncentrační zásady spočívá tedy v tom, že k námitkám, které byly uplatněny až po ústním jednání, se nepřihlíží. Judikatura správních soudů sice dospěla k určitým limitům koncentrační zásady, žádný z těchto případů však v posuzovaném případě nenastal (ze spisu nevyplývá, že by žalobci nebylo umožněno řádně námitky uplatnit, a ani žalobce nic takového netvrdil). Na projednávaný případ se proto koncentrační zásada uplatnila v plné míře.
13. Nadto krajský soud poukazuje na specifické okolnosti nyní projednávaného případu, kdy napadeným rozhodnutím dochází k umístění předmětné stavby v prokazatelně veřejném zájmu. Podle § 7 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektrických komunikacích“), *„zajišťování veřejné komunikační sítě, poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací podle zákona o opatřeních ke snížení nákladů na budování vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a zajišťování sítí elektronických komunikací pro účely bezpečnosti státu se uskutečňují ve veřejném zájmu.“*
14. Podle § 104 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, který podle § 8 odst. 2 oznámil podnikání, je *„oprávněn v souladu s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o povolení záměru podle stavebního zákona a za splnění dále stanovených podmínek zřizovat a provozovat na cizím pozemku nebo v něm nadzemní nebo podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě, včetně jejich opěrných bodů nadzemního nebo vytyčovacích bodů podzemního komunikačního vedení, telefonní budky a přípojná komunikační vedení veřejné komunikační sítě, přetínat tyto pozemky vodiči a zřizovat v nich vedení veřejné komunikační sítě, jakož i související elektrické přípojky.“*
15. Podle § 104 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích pro zajištění výkonu oprávnění uvedených v odstavcích 1 a 2 *„uzavře podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť s vlastníkem dotčené nemovité věci písemnou smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti k*

části dotčené nemovité věci za jednorázovou náhradu a po ukončení výstavby a zaměření polohy vedení smlouvu o zřízení služebnosti ke skutečně dotčené části nemovité věci. Na návrh podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť je možno k zajištění výkonu oprávnění uvedených v odstavcích 1 a 2 s vlastníkem dotčené nemovité věci uzavřít i jinou písemnou smlouvu [...].“

16. Podle § 104 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích „nedojde-li s vlastníkem dotčené nemovité věci k uzavření písemné smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti nebo smlouvy o zřízení služebnosti podle odstavce 3 nebo prokáže-li podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, že vlastník dotčené nemovité věci není znám nebo není určen anebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo je-li vlastnictví nemovité věci sporné, či vlastník v dispozici s ní omezen, rozhodne o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení služebnosti vyvlastňovací úřad podle zvláštního právního předpisu nejpozději do 6 měsíců [...]“
17. Pokud žalobce svou stěžejní žalobní argumentaci staví na absenci dostatečného zdůvodnění potřeby a přiměřenosti omezení jeho vlastnického práva k předmětné komunikaci (neposouzení alternativního řešení), krajský soud k tomu (v kontextu výše citované právní úpravy v zákoně o elektronických komunikacích) úvodem odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66: „Územní rozhodnutí je pouze jedním ze zákonných předpokladů vyvlastnění (...); jeho existence sama o sobě neznámá, že je naplněna podmínka subsidiarity podle § 4 odst. 1 téhož zákona. Vyvlastňovací úřad je povinen se při posouzení nezbytnosti vyvlastnění vypořádat mimo jiné s tím, zda nelze místo vyvlastnění využít jiné variantní řešení, které by při srovnatelném naplnění veřejného zájmu méně zasáhlo do práv dotčených subjektů.“ (...) „Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že územní rozhodnutí je výsledkem územního řízení, které správní orgán v souladu s dispoziční zásadou zabývá k žádosti o vydání územního rozhodnutí a v rozsahu této žádosti posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Předmětem územního řízení je tedy pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel; není zde prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrhoval. Územní rozhodnutí tak stanoví, že umístění posuzované stavby ve schválené podobě je možné, nevylučuje však, že by bylo možno je povolit i v podobě jiné, třeba i z různých hledisek vhodnější. Ze samotné existence územního rozhodnutí tedy nelze dovodit naplnění podmínky subsidiarity, neboť neprokazuje, že je v daném případě vyvlastnění až poslední možností a je k němu přistoupeno až v situaci, kdy k vytčenému cíli nelze užít mírnější právní prostředky (lhostejno přitom, zda proto, že již byly bez úspěchu vyčerpány nebo jsou zjevně neúčinné). Samotné územní rozhodnutí pouze naplňuje jednu ze zákonných podmínek vyvlastnění, kterou je soulad s cíli a úkoly územního plánování (srov. § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění) (obdobně též MALAST, J. K vývoji podmínek vyvlastnění v soukromém i veřejném právu (se zaměřením na požadavek subsidiarity v případě nezbytného přístupu k nemovitosti). Právník, 2020, roč. 159, č. 2, str. 166–185). Ani existence pravomocného územního rozhodnutí tedy nezabývá vyvlastňovací úřad povinností posoudit, zda je možno účelu vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem, bez dopadu do práv vyvlastňovaného a dalších osob, nebo s dopady menšími. Rozhodnutí o vyvlastnění tedy vyžaduje mnohem komplexnější posouzení než pouhé konstatování existence územního rozhodnutí a z něj dovozený veřejný zájem.“
18. Z uvedeného tedy vyplývá, že ze samotné existence územního rozhodnutí nelze dovodit naplnění podmínky subsidiarity a a priori dovozovat přiměřenost omezení vlastnického práva dotčených subjektů, neboť neprokazuje, že je v daném případě vyvlastnění až poslední možností a je k němu přistoupeno až v situaci, kdy k vytčenému cíli nelze užít mírnější právní prostředky (lhostejno přitom, zda proto, že již byly bez úspěchu vyčerpány nebo jsou

zjevně neúčinné). Až v případě zahájeného řízení dle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“) je vyvlastňovací úřad povinen zkoumat, zda nelze místo vyvlastnění využít jiné variantní řešení, které by při srovnatelném naplnění veřejného zájmu méně zasáhlo do práv dotčených subjektů. Proto také zákon předpokládá a upřednostňuje řešení nastalého konfliktu zájmů cestou soukromoprávní dohody před vyvlastněním.

19. Krajský soud se proto zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že do jednání žadatele s žalobcem o uzavření smlouvy nemůže přímo zasahovat. K tomu, aby žadatel získal právo zřídit na cizí nemovitosti síť elektronických komunikací nebo ji např. přetnul vodičem, nepostačuje samotný zákon č. 127/2005 Sb. a rozhodnutí žadatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť, ale je třeba získat příslušný soukromoprávní titul, případně vést řízení o vyvlastnění. Stavební úřad v územním řízení pouze posoudí, zda je v případě projednávaného záměru dán vyvlastňovací titul či nikoliv, jinými slovy, zda lze dotčené pozemky za určitých podmínek vyvlastnit. Nemá tak povinnost, zejména pak není věcně příslušný k posouzení, zda jsou naplněny podmínky pro vyvlastnění. To přísluší až vyvlastňovacímu úřadu v případném vyvlastňovacím řízení. Nadto vzhledem ke skutečnosti, že nelze postavit na jisto, že k vyvlastňovacímu řízení skutečně dojde, je posuzování podmínek pro vyvlastnění rovněž v dané fázi řízení předčasné. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83).
20. Nadto z podání žadatele ze dne 25. 3. 2024 (na č. l. 101 správního spisu) vyplývá, že žalobce „již byl informován, že trasa přes jeho pozemek parc. č. 693 v k. ú. Racková nepovede.“ Z obsahu tohoto podání lze dovodit, že v případě absence souhlasu (dohody) o podmínkách pro omezení vlastnického práva k pozemku se žalobcem, uvažuje, že by trasu stavby přes tento pozemek nevedl. V tomto směru se krajskému soudu jeví setrvání žalobce na jím předestřených námitkách ohledně omezení vlastnického práva v důsledku umístění a realizace předmětné stavby, která by se ovšem jím vlastněného pozemku neměla v důsledku avizované změny trasy vůbec dotknout, neopodstatněná. Každopádně v této souvislosti krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce ohledně procesního pochybení správních orgánů, pokud předmětné podání nevyhodnotily jako částečné zpětvzetí žádosti a nepromítly to do výrokové části rozhodnutí. Takový projev vůle žadatele z obsahu jeho vyjádření rozhodně dovodit nelze.
21. Konečně se krajský soud neztotožňuje ani s obecnými námitkami žalobce ohledně nesplnění podmínek dle § 90 stavebního zákona pro vydání rozhodnutí o umístění stavby, resp. ohledně absence zákonných obsahových náležitostí ve smyslu § 92 odst. 5 stavebního zákona ve spojení s § 9 vyhlášky č. 503/2009 Sb. a vyhláškou č. 499/2006 Sb. Lze přisvědčit názoru žalobce, že přezkum zákonných náležitostí odvoláním napadeného rozhodnutí je povinností odvolacího orgánu bez ohledu na to, zda taková námitka byla ze strany odvolatele přímo vznesena. Této povinnosti nicméně žalovaný v nyní projednávaném případě dostal, jak podrobně také zdůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí (včetně podrobného posouzení náležitostí podané žádosti), a to i se zohledněním výše popsaných specifik posuzované věci (stavba sítě elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích). K tomu krajský soud dodává, že rozsah a míra podrobnosti takového přezkumu je ovšem rovněž podmíněna procesní aktivitou účastníků řízení, kupříkladu konkrétně zpochybňujících úplnost a správnost předložených podkladů, technickou stránku záměru, rozpor s veřejným zájmem atp., což se ovšem v případě žalobce v nyní projednávané věci v průběhu řízení před správními orgány prokazatelně nestalo. Tuto svou pasivitu pak nelze dohánět v řízení před krajským soudem v podané žalobě či replice, byť i zde jsou námitky

formulovány dosti obecně. Krajskému soud proto nezbyvá, než i tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
24. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. března 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu